

PIJPFITTERS
WATERBEDRIJF
GRONINGEN
WERELDKAMPIOEN
IN LAS VEGAS

'Je doet het ook voor Groningen'

En opnieuw werd een team van Waterbedrijf Groningen wereldkampioen pijpfitten, dit keer in Las Vegas. Zes maanden lang trainden ze, zes uur per week naast het gewone werk. "Dat ding moest gewoon mee naar Groningen."

TEKST PAULINE VAN KEMPEN | BEELD DUNCAN WIJTING, ISTOCKPHOTO

Het is een spelletje, zeggen ze. Maar de mannen van Waterbedrijf Groningen namen dat spelletje wel heel serieus. "Ik heb jullie nog nooit met zo veel spanning gezien", zegt coach Paul Knot (34).

Zaterdag 9 juni stapten Knot en zijn collega's Harry Boels (31), Richard Koopmans (26) en Dennis Smit (25) in het vliegtuig naar Las Vegas. Op naar de Pipe Tapping Contest, het jaarlijkse wereldkampioenschap pijpfitten dat beurtelings in Nederland, Engeland en de Verenigde Staten plaatsvindt. Dit keer midden op de beroemde Strip van Las Vegas, in het Mandalay Bay Convention Center waar de American Water Works Association zijn jaarlijkse conferentie hield.

Nu blikken ze terug, samen met hun teamleider Margriet de Vries (45), die thuis in Groningen niet minder gespannen afwachtte en de overwinning via WhatsApp en LinkedIn onmiddellijk deelde. Dat het niet zomaar

iets is, merkte Margriet - sinds kort ook voorzitter van de Nederlandse fitterijwedstrijden - aan de felicitaties die vanuit het hele land volgden. "Vanmorgen werd er nog een taart bezorgd", zegt ze trots.

De prijs, een joekel van een trofee, staat bij de ingang van het in april geopende logistieke centrum in Hoogezand te pronken. Hier bevindt zich het magazijn, het kantoor vanwaar alle monteurs aangestuurd worden en de kantine waar zij elkaar kunnen treffen. Ook de oefenruimte is hier, met een hoofdwaterleiding en drie kisten met drie verschillende huisaansluitingen: de Nederlandse, de Engelse en de Amerikaanse.

Half jaar getraind

"We hebben een half jaar lang getraind", vertelt Harry, die net als Richard boorder was, terwijl Dennis de rol van fitter op zich nam. "Vanaf januari, zes uur per week." Daarbij ging het er vooral om het Engelse en

het Amerikaanse systeem onder de knie te krijgen. Met het Nederlandse hadden ze afgelopen november, op de vakbeurs Aquatech in Amsterdam, de nationale titel al gewonnen.

Van de collega's van Waterbedrijf Groningen die in 2000 en 2006 al wereldkampioen werden, leerden ze de fijne kneepjes. Het moeilijkst is het Engelse systeem, meent Richard. "Met boren moet je een kortere slag maken. Daar kan het meeste fout gaan."

Doel van de wedstrijd is dat het vierkoppige team in zo kort mogelijke tijd een nodulair gietijzeren leiding met een diameter van 150 mm aanboort, een dienstkraan aanbrengt en een huisaansluiting maakt met binnenleiding en watermeteropstelling. Dat mag maximaal tien minuten duren. En dat moet met zo min mogelijk lekken, want elke druppel kost tijd.

De Groningers schreven die dinsdag 12 juni in Las Vegas 10,41 minuten in totaal. Daarmee lieten ze het beste

P

Richard Koopmans, Paul Knot, Harry Boels en Dennis Smit (v.l.n.r.) met de trofee

‘VOOR HET IMAGO VAN HET VAK IS DEZE ERKENNING EVENEENS BELANGRIJK. ER IS EEN GROOT TEKORT AAN MONTEURS’

Engelse team (11,57 minuten) overtuigend achter zich.

Na de eerste run, met het vertrouwde Nederlandse systeem, stonden ze tweede, achter de Mexicanen. En toen maakten die in de volgende run een fout die hen een straftijd van tien minuten opleverde. Dat was niet meer te herstellen, wist coach Paul.

De scheidsrechter wist de spanning er echter goed in te houden door lang te zwijgen voordat hij het verlossende woord sprak. “We hadden het niet verwacht”, bekent Dennis. “We dachten steeds: we zien wel waar het eindigt. En dan is de ontlading wel heel groot.”

Wat het zelfvertrouwen enigszins fnuikte, was dat het in Las Vegas niet meer was gelukt om te oefenen. Ze

waren vergeten ergens een handtekening onder te zetten, en dan gaan de Amerikanen dus niet akkoord. Maar bij een slechte generale heb je vaak een goede competitie, wisten ze. En dat bleek.

Sponsorfeestje

Die dinsdagavond konden ze hun overwinning uitgebreid vieren op een sponsorfeestje, samen met de uit Nederland meegereisde scheidsrechters Marco Borhem en Jan Kamminga en uiteraard de Engelse en Amerikaanse collega's. Vervolgens waren er nog een paar dagen om de omgeving te verkennen. Voor alle vier de Groningers was het de eerste reis naar de Verenigde Staten en dat maakte indruk.

“Geweldig dat je zo'n kans krijgt”, vindt Paul. “Daar mag je wel wat voor terug doen.” Want stiekem gingen ze natuurlijk wel voor de hoofdprijs. “Dat ding moest gewoon mee naar Groningen.”

Met de gasbevingen en alles wat daaruit voortkomt is hun provincie de afgelopen jaren vaak genoeg negatief in het nieuws, vinden de monteurs, die in Las Vegas helmen en shirts droegen met daarop een Nederlandse én een Groninger vlag. “Je doet het ook voor Groningen”, beaamt Dennis. “Wij zijn een relatief klein bedrijf. Dan is het toch heel knap dat je eerste wordt.”

Imago

Voor het imago van het vak is deze erkenning eveneens belangrijk, denkt teamleider Margriet. “Er is een groot tekort aan monteurs. En het is zulk belangrijk werk: water is de eerste levensbehoefte van de mens. Het is mooi dat zo'n jong team er dan voor gaat.”

Aan de ambitie van de mannen ligt het niet. “Volgend jaar doen we weer mee”, belooft Paul. “Het team van Waternet is al drie keer wereldkampioen geweest. Dat moet ons ook lukken.”•